

Sygn. akt: I C 6/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: **SSO Bożena Chłopecka**

Protokolant: **stażysta Agnieszka Makowiecka**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2012 roku w Warszawie,

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości**

o zadośćuczynienie

I. powództwo oddała,

II. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanego.

Sygn. akt I C 6/11

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Apelacyjnego w G. (data przekazania pozwu administracji Aresztu Śledczego w G. przez powoda – 05 lipca 2008 roku) i przekazanym do tutejszego Sądu w dniu 14 lipca 2008 roku powód J. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Ministra Sprawiedliwości na jego rzecz kwoty 450.000 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ewentualnie o ustanowienie od pozwanego na rzecz powoda renty w wysokości 3.000 zł, płatnej z góry do 10 – ego każdego miesiąca od dnia 01.06.2004 r., a nadto o zasądzenie od pozwanego kwoty 50.000 zł na cel społeczny, tj. na rzecz (...) Fundacji (...) w W., ul. (...), w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w okresie od 01 czerwca 2004 roku do dnia wniesienia pozwu występował i nadal występuje z prośbami i wnioskami oraz skargami do pozwanego przeciwko radcom prawnym i adwokatom za naruszenie zasad etyki wykonywania tychże zawodów oraz przepisów prawa powszechnie obowiązującego, celem wszczęcia przeciwko nim postępowań wyjaśniających i dyscyplinarnych w związku z brakiem właściwego wywiązywania się przez radców prawnych i adwokatów z obowiązków służbowych adresowanych do powoda w postępowaniach karnych i cywilnych toczących się przed różnymi organami z terenu T.. W szczególności powód zarzucił pozwanemu złośliwe i uporczywe naruszenie praw powoda wynikających ze stosunku strony, jaką był i jest nadal co do wniesionych prośb, wniosków i skarg, brak właściwego ich rozpatrzenia, zaniechanie przesłuchania powoda co do jego zarzutów w każdej z tych spraw, zaniechanie wydania stosownego postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, uniemożliwienie zaskarżenia postanowień pozwanego lub jego decyzji, zaniechanie zawiadomienia przez pozwanego organów prokuratorskich i sądowych z terenu T. o interwencjach pisemnych powoda. W konsekwencji powód oświadczył, iż w sposób bezprawny pozbawiony został prawa do jawnego, równego i kontradyktoryjnego rozpoznania jego prośb, wniosków i skarg przez pozwanego, na skutek czego doznał ciężkiego uszkodzenia zdrowia, w szczególności znacznego pogorszenia wzroku, słuchu i mowy, kalectwa i długotrwałej choroby psychicznej. W konsekwencji powód – jak podał – pozostaje trwale i całkowicie bądź

w znacznym stopniu niezdolnym do funkcjonowania w życiu codziennym. J. J. wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (pozew – k. 3-4)

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Minister Sprawiedliwości wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Określił powództwo jako niesprecyzowane w zakresie zgłaszanych przez powoda zarzutów oraz jako nieuzasadnione z uwagi na niewykazanie przez powoda żadnej z trzech przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. (odpowiedź na pozew – k. 37)

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2009 roku Sąd oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach procesu. (wyrok z dnia 28.04.2009 r., sygn. akt I C 635/08)

Po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku z dnia 28 kwietnia 2009 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 15 września 2010 roku (sygn. akt I ACa 263/10) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi do ponownego rozpoznania, pozostawiając Sądowi Okręgowemu rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. W uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd II instancji stwierdził, iż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie została rozpoznana istota sprawy, tj. odpowiedzialność Ministra Sprawiedliwości w kwestii sposobu załatwienia skarg, próśb, wniosków i interwencji powoda, kierowanych w związku z postępowaniem obrońców i pełnomocników. Sąd Apelacyjny wskazał nadto na inne uchybienia Sądu Okręgowego, w tym na: zaniechanie wezwania powoda do sprecyzowania ogólnikowo sformułowanych żądań pozwu i ich podstaw; oparcie się na wiadomości znanej Sądowi z urzędu w zakresie ilości wytaczanych przez powoda procesów sądowych; niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podstawy oddalenia wniosków dowodowych powoda w sytuacji uznania, że powództwo nie zostało udowodnione; bezpodstawne stwierdzenie, że powód nie przedstawił podstawy wyliczenia kwoty zadośćuczynienia w sytuacji, gdy na jej wysokość składa się wiele czynników oraz uznaniowy charakter tego świadczenia; a także bezpodstawne zarzucenie powodowi, że nie wskazał, jakie dobra osobiste zostały naruszone przez pozwanego. W wytycznych co do postępowania przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny wskazał, aby Sąd I instancji rozważył, czy treść pozwu pozwala na uznanie, że dyspozycja przepisu art. 187 § 1 k.p.c. została spełniona i w razie potrzeby zwrócił się do powoda o sprecyzowanie żądań lub ich podstaw faktycznych w określonym terminie pod rygorem zawieszenia postępowania, a nadto – aby zwrócił się do strony pozwanej o przedstawienie całej dokumentacji za okres wskazywany przez powoda, związanej ze sposobem załatwienia przez stronę pozwaną próśb, wniosków, skarg oraz interwencji składanych przez powoda do Ministerstwa Sprawiedliwości, a dotyczących działań lub zaniechań radców prawnych i adwokatów wskazanych przez powoda. Postępowanie dowodowe w tym zakresie ma mieć na celu skonfrontowanie sposobu działania strony pozwanej z modelem procedowania wynikającym z obowiązujących przepisów prawa, między innymi przepisów o skargach i ich rozpatrywaniu, przy uwzględnieniu zarzutów sformułowanych przez powoda. (wyrok Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem – k. 158, 162 – 169)

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

J. J. odbywa karę pozbawienia wolności, obecnie w Areszcie Śledczym w W., a uprzednio był osadzony w Areszcie Śledczym w G. (okoliczność bezsporna).

W piśmie datowanym na dzień 29 października 2004 roku zwrócił się on do Ministerstwa Sprawiedliwości z prośbą o zbadanie problemów i ewentualnie podjęcie stosownych działań w związku z załączonym do tegoż pisma wnioskiem skierowanym przez niego w dniu 14 października 2004 roku do Okręgowej Rady Adwokackiej w G. o wszczęcie postępowania wyjaśniającego – dyscyplinarnego wobec adwokata K. M. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w G. przy ul. (...)i ustanowionego jego obrońcą z urzędu we wskazanej sprawie karnej. W odpowiedzi Naczelnik Wydziału (...) w Ministerstwie Sprawiedliwości pouczył wnioskodawcę, iż sprawy dotyczące niewłaściwej działalności adwokatów, jak również popełnienia przez nich przewinienia dyscyplinarnego należą do kompetencji organów samorządu adwokackiego, wobec czego załączone pismo z dnia 14 października 2004 roku zostało skierowane do Okręgowej Rady Adwokackiej w G. (wskazane pisma – na k. 2-9 załączonych kserokopii akt Departamentu Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej Wydziału (...)w Ministerstwie Sprawiedliwości – (...)).

Rzecznik dyscyplinarny Okręgowej Rady Adwokackiej w G.w dniu 22 listopada 2004 roku wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wobec adwokata K. M.o to, że w lutym – marcu 2004 roku nie wywiązał się jako pełnomocnik z urzędu z zobowiązania w stosunku do J. J.udzielenia mu pomocy prawnej w sprawie III K 1108/03 Sądu Rejonowego w G.. Postępowanie to zostało umorzone na podstawie postanowienia z dnia 19 stycznia 2005 roku z powodu tego, że przewinienia dyscyplinarnego nie popełniono. (postanowienia – k. 10, 12 - 16 załączonych kserokopii akt (...)).

W piśmie z dnia 15 maja 2007 roku J. J.zwrócił się do Ministerstwa Sprawiedliwości z informacją, że „ma poważne zastrzeżenia odnoszące się do nienależycie wykonywanych obowiązków” przez pięciu wymienionych z imienia i nazwiska adwokatów (ze wskazaniem adresów siedzib prowadzonych przez nich kancelarii oraz sygnatur spraw, w których występowali) w postaci „braku – niwelowania przepisów ustawy kodeksu cywilnego i postępowania cywilnego (brak wykonywania poleceń Sądu)” (pismo z dnia 15.05.2007 r. – k. 14 załączonych kserokopii akt (...)). Nazwiska kolejnych adwokatów, do których jak oświadczył „ma poważne zastrzeżenia”, wskazał w piśmie z dnia 16 maja 2007 roku, zarzucając im przekroczenie uprawnień i zaniechania wykonywania obowiązków (pismo z dnia 16.05.2007 r. wraz z kopertą – k. 16 – 17 załączonych kserokopii akt (...)).

W odpowiedzi na ww. pisma z maja 2007 roku Naczelnik Wydziału (...)w Ministerstwie Sprawiedliwości poinformował J. J., iż w pismach tych nie wskazał on zarzutów odnoszących się do każdej ze wskazanych tam osób, w związku z czym został wezwany na podstawie art. 64 § 2 k.p.a. do uzupełnienia w terminie siedmiu dni braków pism poprzez skonkretyzowanie zarzutów wobec każdej z osób wymienionych w pismach pod rygorem pozostawienia skarg bez rozpoznania (pismo z dnia 13.06.2007 r. – k. 19 załączonych kserokopii akt (...)). Pismo skarżącego z dnia 21 czerwca 2007 roku stanowiące odpowiedź na ww. wezwanie zostało uznane przez Naczelnika ww. Wydziału za niezawierające uzupełnienia braków formalnych pism z maja 2007 roku i w konsekwencji zostało pozostawione bez rozpoznania (pismo z dnia 21.06.2007 r. – k. 23 – 24, pismo z dnia 30.08.2007 r. – k. 26 załączonych kserokopii akt (...)).

W reakcji na powyższe J. J.w piśmie z dnia 11 września 2007 roku zwrócił się z prośbą do Ministerstwa o zwrócenie mu jego pisma z dnia 21 czerwca 2007 roku celem uzupełnienia braków formalnych tegoż pisma, argumentując, iż aktualnie nie ma wiedzy w przedmiocie swych oczekiwań, natomiast pragnęłyby na nowo zainicjować niniejszą sprawę (pismo z dnia 11.09.2007 r. – k. 63 załączonych kserokopii akt (...)).

W tej samej dacie J. J.wniósł pismo, zawierające prośbę o interwencję w postaci wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia Sądu Rejonowego G.z dnia 30.09.2005 r., sygn. akt VI P 357/05, z dnia 25.01.2006 r., sygn. akt VI P 674/05 i Sądu Okręgowego w G.z dnia 07.02.2006 r., sygn. akt VII Pa 422/05, o oddaleniu jego powództwa i apelacji, lub - wniesienia skargi o wznowienie postępowania od tychże orzeczeń oraz od prawomocnego orzeczenia Sądu RejonowegoG.z dnia 26.07.2007 r. o pozostawieniu wniesionego zażalenia bez rozpoznania w sprawie II Kp 331/07 (pismo z dnia 11.09.2007 r. – k. 61 – 62 załączonych kserokopii akt (...)).

Prośba J. J.o zwrot pisma z dnia 21 czerwca 2007 roku została spełniona, zaś drugie z ww. pism z dnia 11 września 2007 roku zostało przekazane do Prokuratury Krajowej (polecenie – k. 66, pisma – k. 65 i 66 załączonych kserokopii akt (...)).

W piśmie z dnia 10 października 2007 roku J. J.zawiadomił, „iż ORA w G.błędnie przeprowadziła postępowanie w sprawie SK 90/07 w postaci nie przesłuchania go i adwokata W. H., nie wydania postanowienia o wszczęciu postępowania i możliwości jego zaskarżenia do wyższej instancji” (pismo z dnia 10.10.2007 r. wraz z załącznikiem – k. 69 – 70). Kolejne skargi zawierające zarzuty pod adresem ORA w G.w związku z zaniechaniem wszczęcia postępowań wyjaśniających i dyscyplinarnych wobec adwokatów, J. J.skierował do Ministerstwa Sprawiedliwości w dniach 20 października 2007 roku, 07 grudnia 2007 roku, 17 stycznia 2008 roku (pismo z dnia 20.10.2007 r. – k. 114, pismo z dnia 07.12.2007 r. – k. 125, pismo z dnia 17.01.2008 r. – k. 131 załączonych kserokopii akt (...)). Skargi te zostały przekazane przez Ministerstwo Naczelnej Radzie Adwokackiej w W.(pisma przewodnie z dnia 28.11.2007 r., z dnia 15.01.2007 r. i z dnia 13.02.2008 r. – k. 116, 128 i 133 załączonych kserokopii akt (...)). Podobnie Ministerstwo uczyniło

w odniesieniu do pisma J. J. z dnia 07.03.2008 r., w którym kwestionował on stanowisko Naczelnej Rady Adwokackiej (pismo z dnia 07.03.2008 r. – k. 142, pismo przewodnie z dnia 08.05.2008 r. – k. 144 załączonych kserokopii akt (...)).

O kolejną interwencję J. J. zwrócił się do Ministerstwa w piśmie z dnia 04 marca 2008 roku, powołując się na pisemne prośby adresowane do Rzecznika Praw Obywatelskich o rozważanie wniesienia skargi o wznowienie postępowania lub skargi „o bezprawność” w wymienionych przez niego sprawach oraz zarzucając Okręgowej Radzie Adwokackiej w G. zaniechania w sprawie wszczęcia stosownego postępowania wobec adw. M. Z.. (pismo z dnia 04.03.2008 r. – k. 145, załączonych kserokopii akt (...)). Pismo to zostało przekazane przez Ministerstwo do Okręgowej Rady Adwokackiej w G. (pismo przewodnia z dnia 08.05.2008 r. – k. 149 załączonych kserokopii akt (...)).

J. J. w lutym 2008 roku oczekiwał także od Ministerstwa interwencji w sprawie stanowiska Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. z dnia 21 lutego 2008 roku i sprawa ta została przekazana do OIRP w G. (pisma – k. 151 – 154 załączonych kserokopii akt (...)).

W związku ze stwierdzeniem przez adw. M. P. braku podstaw do wznowienia postępowania w sprawie II AKo 18/08 Sądu Apelacyjnego w W., J. J. zwrócił się do Ministerstwa o interwencję w piśmie z dnia 20 kwietnia 2008 roku (pismo z dnia 20.04.2008 r. – k. 166 załączonych kserokopii akt (...)). Również i to pismo zostało przekazane przez Ministerstwo do Okręgowej Rady Adwokackiej w G. (pismo przewodnie – k. 169 załączonych kserokopii akt (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o nadesłane przez stronę pozwaną na polecenie Sądu dokumenty zabrane w aktach (...), (...), zawierające skargi, wnioski, prośby i interwencje powoda dotyczące działań i zaniechań reprezentujących go w różnych postępowaniach sądowych adwokatów i radców prawnych, a także zawierające odpowiedzi ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości na wskazane wystąpienia powoda. Wartość dowodowa oraz zgodność tychże dokumentów złożonych w formie kserokopii z oryginałami nie była kwestionowana przez strony ani nie budziła wątpliwości Sądu.

Postanowienie o dopuszczeniu dowodu z przesłuchania powoda zostało ostatecznie uchylone a dowód ten nie został przeprowadzony, zaś pozostałe wnioski dowodowe powoda zostały oddalone. Motywy tych decyzji procesowych zostaną wyjaśnione poniżej.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego podlegało oddaleniu w całości.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, iż J. J. w niniejszej sprawie skierował swe roszczenia przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości, a nie przeciwko adwokatom i radcom prawnym, którym zarzuca nieprawidłowe działanie w jego imieniu w licznych procesach sądowych, czy przeciwko Okręgowej Radzie Adwokackiej w G., Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. lub Naczelnej Radzie Adwokackiej w W.. Z treści pozwu wynika, że upatruje on w Ministerstwie Sprawiedliwości instytucji, do której należy nadzór nad wykonywaniem zawodu adwokata, czy radcy prawnego, w szczególności w zakresie postępowań dyscyplinarnych w stosunku do osób wykonujących te zawody.

Pozew dotyczy okresu od 01 czerwca 2004 roku do dnia wniesienia pozwu, a zatem w sprawie – w zależności od tego, w jakiej części tego okresu nastąpiły konkretne zdarzenia – zastosowanie znajduje przepis art. 417 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej na mocy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U nr 162, poz. 1692 ze zm.), zgodnie z art. 5 tej ustawy, oraz w brzmieniu nadanym tą ustawą i obowiązującym od dnia 01 września 2004 roku. W obu przypadkach przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa są: określone bezprawne działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda i związek przyczynowy między tym działaniem lub zaniechaniem a powstaniem szkody. Zarzuty ogólnie sformułowane przez powoda w pozwie wydają się nadto wskazywać, że podstawę prawną zgłaszanych roszczeń stanowią przepisy art. 445 § 1 k.c. (zadośćuczynienie za krzywdę związaną z wywołaniem rozstroju zdrowia), art. 444 § 2 k.c. (renta), art. 448

k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. (zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych, żądanie zapłaty określonej kwoty na cel społeczny).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast w myśl art. 232 k.p.c. i art. 3 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać i przedstawiać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W pierwszej kolejności strona powodowa winna jednak należycie sprecyzować fakty, które podlegałyby dowodzeniu przy pomocy wskazywanych przez nią środków dowodowych. Bez sprecyzowania powództwa w tym zakresie nie jest bowiem możliwe merytoryczne rozstrzygnięcie o istocie sprawy. Jak stanowi art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. pozew powinien zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Żądanie musi być dokładnie określone, ponieważ określa granice litispendencji (art. 192 k.p.c.), orzekania (art. 321 § 1 k.p.c.), a następnie powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.)

Mając na uwadze treść powołanego przepisu art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz wytyczne Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy wezwał powoda do wskazania, z jakimi zdarzeniami wiąże swoje roszczenia, tj. do wskazania, kiedy i przeciwko komu składał skargi, w jaki sposób skargi te były rozpoznawane przez pozwanego, oraz do złożenia odpisów skarg i uzyskanych na nie odpowiedzi w terminie 7 dni pod rygorem zawieszenia postępowania (k. 191). W odpowiedzi na to wezwanie J. J. oświadczył w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2011 roku, iż okoliczności faktyczne jakie są ujęte w ww. zobowiązaniu, zostaną przez niego wskazane w trakcie jego informacyjnego przesłuchania, o co wnosi, zaś złożenie skarg i uzyskanych na nie odpowiedzi jest uzależnione od dopuszczenia dowodu z akt spraw jak w pozwie z uwagi na znajdowanie się tej dokumentacji w aktach spraw i braku posiadania jej przez powoda (pismo procesowe – k. 192). W związku z powyższym Sąd dopuścił dowód z przesłuchania powoda na ww. okoliczności w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy w W., jednakże po doprowadzeniu na termin rozprawy przed wskazanym Sądem w dniu 15 lipca 2011 roku powód oświadczył, iż wnosi o odroczenie posiedzenia i przesłuchanie go w charakterze strony dopiero po rozpoznaniu jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, zawartego w piśmie procesowym wysłanym do Sądu dwa dni przed terminem rozprawy (protokół rozprawy – k. 239). Przed kolejnym wyznaczonym terminem rozprawy przed Sądem wezwanym, powód nadesłał natomiast wniosek o odroczenie rozprawy z uwagi na niedoręczenie mu odpisów pozwu, odpowiedzi na pozew i odezwy, zaś z uwagi na ponowienie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, odezwa została zwrócona do tutejszego Sądu bez wykonania (k. 255). Powód wielokrotnie w toku niniejszego procesu zgłaszał wnioski o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jednak wszystkie one były oddalane, a decyzje procesowe Sądu Okręgowego w tym zakresie zostały skontrolowane przez Sąd Apelacyjny, który oddalił zażalenia powoda.

Na wezwanie Sądu pozwany złożył nadto do niniejszej sprawy kserokopie akt, prowadzonych w Ministerstwie Sprawiedliwości dla wniosków, próśb, skarg i interwencji powoda, a zatem J. J. miał dzięki temu ułatwione zadanie w zakresie sprecyzowania okoliczności faktycznych stanowiących podstawę powództwa, tj. wskazania które dokładnie działania lub zaniechania pozwanego kwestionuje w związku z którymi jego wnioskami, próśbami, skargami i interwencjami (przeciwko komu, w jakich konkretnie sprawach).

Poza ogólnikowością zgłoszonych w pozwie zarzutów i twierdzeń, podkreślenia wymaga to, iż zarzuty te wydają się być skierowane przeciwko organom samorządu adwokackiego i radcowskiego oraz adwokatom i radcom prawnym reprezentującym powoda w licznych procesach, gdyż dotyczą postępowań wyjaśniających i dyscyplinarnych (bądź wniosków powoda o wszczęcie tychże postępowań), których prowadzenie nie leży w gestii Ministra Sprawiedliwości. Sprawia to, że twierdzenia zarzuty powoda nie są jasne.

Powód, mimo stworzenia mu możliwości sprecyzowania podstawy faktycznej powództwa, nie podjął w tym celu żadnych działań – nie wykonał tego obowiązku ani ustnie na rozprawie przed Sądem Rejonowym w W., ani pisemnie, mimo deklaracji złożonych na rozprawie i zawartych w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2011 roku, że wskaże konkretne okoliczności faktyczne. Od obowiązku tego nie zwalniało go kilkakrotne ponawianie wniosków o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Co istotne, powód był wzywany także do uzupełnienia braków formalnych

swych pisemnych wystąpień na drodze administracyjnej przez pracowników Ministerstwa Sprawiedliwości, a zatem miał świadomość, że wszelkie żądania muszą być przez niego dostatecznie dookreślone, aby mogły podlegać rozpatrzeniu lub przekazaniu do właściwego organu.

W związku z powyższym Sąd oddalił wnioski dowodowe zawarte w pozwie, albowiem powód nie skonkretyzował okoliczności faktycznych, które miałyby zostać udowodnione przy pomocy wskazanych przez niego środków dowodowych. Nadto, o ile powód wskazał, w jakim charakterze mieliby zostać przesłuchani pracownicy zatrudnieni przez pozwanego a pracujący przy postępowaniach zainicjowanych przez powoda (jako świadkowie), to nie podał on w jakim celu żąda od pozwanego przedstawienia sygnatur akt i imion oraz adresów funkcjonariuszy publicznych z postępowań karnych i cywilnych z udziałem powoda, a toczących się przed organami prokuratorskimi i sądowymi różnego szczebla okręgu T.. Znaczna część danych osobowych objętych wnioskami dowodowymi wynika zresztą ze złożonych przez pozwanego do akt niniejszej sprawy kserokopii akt prowadzonych w Ministerstwie w sprawach wystąpień pisemnych powoda. Nic nie stało na przeszkodzie, aby powód zapoznał się z tymi aktami.

Z uwagi zatem na fakt, iż J. J. nie sprecyzował swych zarzutów i okoliczności faktycznych stanowiących podstawę powództwa, brak było możliwości skonfrontowania sposobu działania strony pozwanej z modelem procedowania wynikającym z obowiązujących przepisów prawa w zakresie rozpoznawania skarg, próśb i wniosków.

Z powyższych względów, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że sytuacja materialna osadzonego w areszcie śledczym powoda oraz fakt uwzględnienia jego apelacji od wyroku z dnia 28 kwietnia 2009 roku, przemawiają za odstąpieniem od obciążania go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.